

Lånemulighederne indskrænkede sig således endnu i 1930erne hovedsagelig til kortfristede sparekasselån og private lån. I 1937 oprettedes ved lov den såkaldte Færøernes jordfond, der med økonomisk støtte fra staten og lagtinget yder lån og tilskud til oprettelse af mindre jordbrug m. v. og således har kunnet afhjælpe det mest presserende lånebehov på dette begrænsede område.

Byggeriet udenfor landbruget var i 1930erne af yderst beskedent omfang, både som følge af de lave pengeindkomster og som følge af en stærkt begrænset langfristet kreditgivning.

De første finansieringsbehov på Færøerne har foreligget indenfor fiskerierhvervet, der både af hensyn til fartøjernes udrustning og fangsternes lagring kræver betydelig driftkapital, ligesom det har været nødvendigt at tilvejebringe betydelige anlægsmidler til anskaffelse af fiskerfartøjer. Finansieringen af disse lånebehov er sket gennem lån fra de færøske banker og fra fiskeribanken samt i et vist omfang gennem kassekreditlån eller private lån.

Endelig har de færøske kommuners muligheder for låneoptagelse været stærkt begrænsede, idet kommunerne i vidt omfang er henvist til optagelse af sparekasselån.“

Når man fra færøsk side har været interesseret i at opnå regeringens medvirken til en forbedring af lånemulighederne, skønt det færøske hjemmetyre ved gennemførelsen af hjemmestyreloven af 1948 overtog bl. a. spørgsmålet om oprettelse af kreditforeninger som særanliggende, beror det på, at det ikke ville kunne forudsættes, at der på Færøerne ville være et tilstrækkeligt udbud af lånemidler til dækning af det forventede behov for langfristede lån.

Under arbejdet i det nævnte udvalg blev det hurtigt klart, at der var et meget stort øjeblikkeligt behov for tilvejebringelse af lånemidler til investering i fiskerflåden, og at mulighederne for indtil videre at tilvejebringe den hertil fornødne kapital var så begrænsede, at man mest muligt burde søge at fremme arbejdet for at skaffe lånemuligheder for fiskerierhvervet, mens den nødvendige kapital til udlån til boligbyggeri, kommunale investeringer og andre formål indtil videre måtte søges tilvejebragt på anden måde.

Fiskerierhvervets særlig vanskelige stilling blev under lovforslagets 2. behandling belyst af de to færøske medlemmer, der især fremhævede betydningen af, at Færøerne under den sidste krig mistede en trediedel af deres fiskerflåde. Dette tab er ikke siden blevet afhjulpet, thi skønt der siden 1945 er investeret over 50 mill. kr. i færøske fiskerfartøjer, består såvel den nyttilkomne som den tidligere del af flåden hovedsagelig af forældede fartøjer. Der eksisterer således stadig et stærkt behov for nyinvesteringer i fartøjer af en sådan størrelse og indretning, der er nødvendig for, at Færøernes fiskerierhverv kan optage konkurrencen på lige fod med de islandske, norske og engelske fiskerflåder og skabe beskæftigelsesmuligheder for øernes befolkning. Dette fremtidige investeringsbehov blev af 1953-udvalget for de kommende 10 år anslået til ca. 50 mill. kr.